

ח.

ולפי"ז נלענ"ד דזזה היז טעם מרן זצ"ל בענין לשם יחוד בספירת העומר. דכל פעם באמרו "לקיים מ"ע של ספירת העומר, כמ"ש בתורה", התכוין ע"ד ספק כהצעת הבכורי יעקב, אי החיוב דאורייתא, מכוין לקיים מ"ע מה"ת ואי החיוב מדרבנן, מכוין לקיים מ"ע מדרבנן. ולכן י"ל דבכל שנה היה מחסיר פעם אחת מימי הספירה את אמירת לשם יחוד (לא ביום קבוע בכל שנה), דאולי היתה כוונתו כזה שעל ידי שפעם אחת לא אמר לקיים מ"ע כמש"כ בתורה, גילה את דעתו שבאמרו לקיים מ"ע מה"ת, כל יום, אינו משום דהוא ודאי מה"ת, אלא בכונת ספק או דאורייתא או דרבנן.

